

Tretze. Disposició addicional quarta. *Selecció d'agents als aeroports de menor trànsit aeri:*

«A efectes de la selecció dels agents encarregats de la prestació dels serveis d'assistència en terra, en els aeroports el trànsit anual dels quals sigui inferior a dos milions de passatgers o 50.000 tones de càrrega transportada per avió, AENA pot agrupar tots o alguns dels aeroports en un únic procés de selecció. En la resta, la selecció es du a terme d'acord amb el que regulen els apartats 1 i 2 de l'article 14. Les referències que conté aquest procediment al Comitè d'Usuaris s'entenen aplicables, si s'escau, segons el que exigeix l'apartat 1 de l'article 7.»

2. S'afegeix un nou paràgraf g) a l'article 2 del Reial decret 1161/1999, de 2 de juliol, que té la redacció següent:

«g) Aviació general: qualsevol operació d'aeronau diferent de la de transport aeri comercial o de la de treballs aeris.»

3. Es deroga la disposició addicional tercera del Reial decret 1161/1999, de 2 de juliol, pel qual es regula la prestació de serveis aeroportuaris d'assistència en terra.

Disposició transitòria única. *Adaptació dels contractes.*

Els contractes sobre serveis d'assistència en terra subscrits entre AENA i els agents i els usuaris s'han de revisar per adaptar-los a les previsions d'aquest Reial decret. Aquesta revisió s'efectua en el termini de tres mesos a comptar de la data d'entrada en vigor d'aquest Reial decret.

Disposició final única. *Entrada en vigor.*

Aquest Reial decret entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Fet a Madrid el 25 de gener de 2002.

JUAN CARLOS R.

El ministre de Foment,

FRANCISCO ÁLVAREZ-CASCOS FERNÁNDEZ

MINISTERI D'HISENDA

2506 *CORRECCIÓ d'errades del Reial decret 1098/2001, de 12 d'octubre, pel qual s'aprova el Reglament general de la Llei de contractes de les administracions públiques.* («BOE» 34, de 8-2-2002.)

Havent observat errades al Reial decret 1098/2001, de 12 d'octubre, pel qual s'aprova el Reglament general de la Llei de contractes de les administracions públiques, publicat en el «Butlletí Oficial de l'Estat» número 257, de 26 d'octubre de 2001 (correcció d'errades en el «Butlletí Oficial de l'Estat» número 303, de 19 de desembre de 2001), i en el suplement en català número 16, d'1 de novembre de 2001 (correcció d'errades en el suple-

ment en català número 2, de 16 de gener de 2002), es procedeix a fer-ne les oportunes rectificacions:

A la pàgina 2466, primera columna, article 35.1, lletra d), línia segona, on diu: «...subgrup de què es tracti, li correspon al contractista d'acord amb el...», ha de dir: «...subgrup de què es tracti, li correspon al contractista d'acord amb el quadre següent:».

A la pàgina 2500, primera columna, article 194, línia quarta, on diu: «...articles 173 a 178 d'aquest...», ha de dir: «...articles 174 a 178 d'aquest...»

COMUNITAT AUTÒNOMA DE CATALUNYA

2511 *LLEI 25/2001, de 31 de desembre, de l'accessió i l'ocupació.* («BOE» 34, de 8-2-2002.)

EL PRESIDENT DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

Sia notori a tots els ciutadans que el Parlament de Catalunya ha aprovat i jo, en nom del Rei i d'acord amb el que estableix l'article 33.2 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, promulgo la següent Llei 25/2001, de 31 de desembre, de l'accessió i l'ocupació.

PREÀMBUL

Aquesta Llei regula l'accessió i l'ocupació, com a títols adquisitius exclusius del dret de propietat.

En relació amb l'accessió, el títol I estableix unes disposicions generals i regula l'accessió immobiliària i l'accessió mobiliària.

A Catalunya, el dret d'accessió parteix històricament d'uns principis que es troben en l'usatge «si quis in alieno». Actualment queda regulat per l'article 278 de la Compilació de dret civil de Catalunya, el qual només estableix el principi general d'accessió a favor de la persona propietària del sòl i el dret de retenció, i distingeix entre els supòsits de bona fe i mala fe.

L'aplicació supletòria del Codi civil ha fet que en molts supòsits no s'hagin aplicat els principis tradicionals del dret català.

D'una altra banda, la realitat actual i les noves tècniques constructives obliguen a examinar, amb respecte de la tradició jurídica, les situacions que es poden donar a la pràctica i les excepcions que cal fer-hi, tot distingint, lògicament, entre els supòsits de bona fe i mala fe, i a solucionar els conflictes d'interessos segons que el valor més gran correspongui al sòl o a la construcció. És molt important, doncs, la regulació de les construccions extralimitades, figura introduïda per la jurisprudència a la qual es poden donar solucions d'indemnització com l'adjudicació de pisos o locals en règim de propietat horitzontal.

La regulació de l'accessió immobiliària parteix de dos fonaments: la bona fe o la mala fe i el valor més gran del sòl o de la construcció. D'altra banda, la Llei manté com a garantia el dret de retenció.

L'accessió mobiliària també és objecte de regulació, atenent els criteris de bona fe i mala fe, i, entre els supòsits clàssics d'adjunció, commixió i especificació, agrupa tots els casos sota el concepte d'unió i estableix a qui corresponen la propietat de les coses i els drets de rescabament pertinents.

Finalment, aquesta Llei, a fi de completar la regulació dels títols adquisitius exclusius de la propietat, dedica el títol II a l'ocupació. Aquesta regulació té en compte la legislació especial sobre la matèria i procura establir unes formulacions i unes indemnitzacions, especialment en relació amb la descoberta d'objectes d'especial valor i d'objectes trobats, més adequades a la realitat socioeconòmica actual.

TÍTOL I

Accessió

CAPÍTOL I

Disposicions generals

Article 1. *Concepte.*

La propietat d'un bé comporta l'adquisició, per accésio, d'allò que se li uneix, d'una manera natural o artificial, des de la incorporació, amb l'obligació de pagar, si escau, la indemnització que correspongui, d'acord amb les disposicions d'aquesta Llei.

Article 2. *Regulació.*

L'accessió es regeix per les disposicions d'aquesta Llei, sens perjudici que els supòsits d'accessió que tinguin una regulació especial es regeixin per la legislació que els sigui aplicable.

CAPÍTOL II

Accessió immobiliària

SECCIÓ 1a TÍTOL ADQUISITIU

Article 3. *Adquisició.*

Per dret d'accessió immobiliària pertanyen a la persona propietària de la finca les plantacions, els conreus i les construccions que hi són inclosos.

Article 4. *Presumpció.*

Es presumeix, mentre no es provi el contrari, que les plantacions, els conreus i les construccions en una finca són duts a terme per la persona que n'és propietària, a càrrec seu.

SECCIÓ 2a PLANTACIONS, CONREUS I CONSTRUCCIONS EN SÒL D'ALTRI DE BONA FE

Article 5. *Plantacions i conreus de llarga durada.*

1. La persona propietària de la finca en què una altra persona, de bona fe, ha fet plantacions o conreus l'explotació habitual dels quals, segons el costum local, s'allarga més enllà de l'any agrícola en què s'han fet, pot optar entre fer-los seus i abonar les despeses o obligar qui hi ha fet la plantació o el conreu a deixar la finca en l'estat en què es trobava abans.

2. La facultat d'opció que s'atorga a la persona propietària de la finca s'ha d'exercir en el termini màxim d'un any. Si, un cop transcorregut aquest termini, aquesta no ha exercit la facultat que li confereix l'apartat 1, es presumeix l'existència d'un contracte d'arrendament limitat al temps en què la plantació o el conreu siguin productius, i, com a màxim, de quatre anys des que es van fer.

Article 6. *Plantacions i conreus de curta durada.*

1. La persona propietària de la finca en què una altra persona, de bona fe, ha fet plantacions o conreus l'explotació habitual dels quals, segons el costum local, només es produeix dins l'any agrícola en què s'han fet, pot optar entre fer-los seus i abonar les despeses o obligar qui hi ha fet la plantació o el conreu a deixar la finca en l'estat en què es trobava abans.

2. La facultat d'opció que s'atorga a la persona propietària de la finca s'ha d'exercir abans que, d'acord amb el costum local, sigui temps de fer la collita o la sega. Si, un cop transcorregut aquest termini, la persona propietària de la finca no ha exercit la facultat que li confereix l'apartat 1, ha de permetre a qui hi ha fet la plantació o el conreu fer la collita o la sega si aquesta persona li ha abonat una quantitat equivalent a la renda que correspondria pel temps que hagi fet ús de la finca.

Article 7. *Construccions.*

La persona propietària de sòl en què una altra persona ha fet una construcció de bona fe pot optar per fer seva la construcció mitjançant l'abonament del cost que hagi originat aquesta construcció o obligar la persona propietària de la construcció a adquirir el sòl al preu que acordin ambdues parts. En cas de discrepància, el preu del sòl ha d'ésser fixat per un perit o perita que hagin designat de mutu acord.

Article 8. *Construcció extralimitada amb valor superior del sòl.*

1. La persona propietària del sòl en què una altra persona ha fet una construcció i ha ocupat aquest sòl totalment o parcialment, de bona fe, si el valor del sòl envaït és superior al de la construcció i del sòl d'altri construït, pot optar entre fer seva la totalitat de la construcció i de la part del sòl d'altri, mitjançant el pagament del cost de l'obra, de la resta de despeses que s'hi han fet i del valor del sòl d'altri, o obligar la persona propietària de la construcció a adquirir la part o la totalitat del sòl envaït.

2. La facultat d'opció que atorga l'apartat 1 a la persona propietària del sòl caduca al cap de dos anys de la finalització de l'obra. Si, transcorregut aquest termini, la persona propietària no ha exercit aquesta facultat d'opció, la persona propietària de la construcció ha d'adquirir el sòl envaït.

Article 9. *Construcció extralimitada amb valor superior de la construcció.*

1. Qui hagi construït totalment o parcialment en sòl d'altri pot fer seus la construcció i el sòl que hagi envaït, d'acord amb els requisits següents:

a) La construcció ha d'haver estat feta de bona fe. Hi ha bona fe si, en el moment en què s'ha iniciat la construcció, qui l'ha construïda es creu que és la persona propietària del sòl envaït i, fets els amidaments del projecte tècnic d'edificació, ha comprovat que no en resulta el contrari.

b) El valor de la construcció ha de superar el valor del sòl envaït.

c) L'edificació ha de constituir una unitat arquitectònica que no sigui divisible materialment.

d) La persona propietària del sòl ha d'ésser indemnitzada. L'import de la indemnització és el del rescabament del valor del sòl més els danys i perjudicis.

2. La persona propietària del sòl pot obligar la persona propietària de la construcció a comprar-li tot el

solar envaït si aquest no es pot dividir o si la resta del sòl resulta inedificable o en resulta una disminució notable del valor.

3. La persona propietària del sòl pot optar per una indemnització en espècie, mitjançant l'adjudicació de pisos o locals quan la finca construïda sigui susceptible d'ésser constituïda en el règim de propietat horitzontal.

SECCIÓ 3a PLANTACIONS, CONREUS I CONSTRUCCIONS DE MALA FE

Article 10. *Actuació de mala fe de qui planta, conrea o construeix.*

1. La persona que ha fet una plantació, un conreu o una construcció en sòl d'altri de mala fe perd, en benefici de la persona propietària del sòl, tot el que hi hagi plantat, conreat o construït, i l'ha d'indemnitzar pels danys i perjudicis causats.

2. En els supòsits de construccions extralimitades de mala fe, a més de les facultats que atorguen els articles 8 i 9 a la persona propietària, aquesta pot exigir a la persona que ha construït en la seva propietat, a càrrec d'aquesta darrera, la demolició de tot el que hi ha construït i l'abonament de la indemnització dels danys i perjudicis.

3. La facultat que l'apartat 2 atorga a la persona propietària del sòl caduca al cap de dos anys de la finalització de l'obra. Si la persona que n'és propietària no exerceix la dita facultat, la persona que hi ha fet la construcció ha d'adquirir el sòl envaït i ha d'abonar la indemnització dels danys i perjudicis que correspongui.

Article 11. *Actuació de mala fe de la persona propietària del sòl.*

1. La persona que ha fet plantacions o conreus de llarga durada en sòl d'altri, si la persona propietària del sòl ha actuat de mala fe, pot abonar-ne el valor i adquirir el sòl o obligar la persona titular de la propietat del sòl a adquirir la plantació, abonant-ne el valor, en ambdós casos, amb la indemnització dels danys i perjudicis que correspongui.

2. La persona que ha fet plantacions o conreus de curta durada en sòl d'altri de bona fe, si la persona propietària del sòl ha actuat de mala fe, té dret a mantenir-hi el conreu fins que hagi acabat la collita.

3. La persona que ha construït totalment o parcialment en sòl d'altri de bona fe, si la persona titular de la propietat del sòl ha actuat de mala fe, té dret a adquirir el sòl construït mitjançant l'abonament del valor d'aquest i ha d'ésser indemnitzada dels danys i perjudicis que li corresponguin.

4. Es presumeix la mala fe de la persona propietària del sòl en el cas que s'hagi actuat a la vista d'aquesta i que n'hagi tingut coneixement, i no s'hi hagi oposat.

Article 12. *Compensació de la mala fe.*

Si tant la persona propietària del sòl com la persona que hi ha fet una plantació, un conreu o una construcció actuen de mala fe, se'ls apliquen les regles corresponents a l'actuació de bona fe.

SECCIÓ 4a PLANTACIONS, CONREUS O CONSTRUCCIONS EN FINCA PRÒPIA AMB PLANTES, LLAVORS O MATERIALS D'ALTRI

Article 13. *Construcció en una finca pròpia amb materials d'altri.*

La persona que construeix en una finca pròpia i, de bona fe, emprà materials d'altri i en resulta una obra

inseparable i indivisible, fa seus els materials mitjançant el lliurament de materials de la mateixa espècie i qualitat i en la mateixa quantitat o amb el pagament del valor d'aquests. Si la persona actua de mala fe, a més, ha d'indemnitzar dels danys i perjudicis causats.

Article 14. *Construcció amb materials d'altri.*

La persona titular de la propietat dels materials emprats en l'edificació té acció per a reclamar-ne la restitució o el pagament a la persona que construeix i, subsidiàriament, a la persona titular de la propietat de la finca, si aquesta ha adquirit, per accessió, l'edificació que hi ha construït una tercera persona.

Article 15. *Plantació i conreu amb plantes i llavors d'altri.*

Les disposicions dels articles 13 i 14 són aplicables a les plantacions i als conreus fets amb plantes i llavors d'altri.

SECCIÓ 5a GARANTIA

Article 16. *Dret de retenció.*

La persona que hagi plantat, sembrat o construït alguna cosa de bona fe en sòl d'altri pot exercir el dret de retenció de la plantació, el conreu o la construcció fins que no n'hagi estat rescabada o indemnitzada.

Article 17. *Extinció del dret de retenció.*

El dret de retenció s'extingeix quan la persona propietària de la finca reintegra, fiança o consigna judicialment o notarialment l'import de la indemnització o el rescabament.

CAPÍTOL III

Accessió mobiliària

Article 18. *Concepte.*

Per dret d'accessió mobiliària, pertany a la persona propietària d'una cosa principal l'accessori que s'hi adhereix, naturalment o artificialment, i que s'hi integra en una sola cosa d'una manera indivisible, inseparable, estable i duradora.

Article 19. *Unió de bona fe.*

1. La persona propietària de la cosa principal que ha actuat de bona fe adquireix la propietat de la cosa accessòria amb l'abonament del valor d'aquesta, llevat que hi hagi un pacte pel que fa a això.

2. La cosa principal és la que determina l'essència i la funció del tot o la que té més valor.

Article 20. *Presumpció de bona fe.*

Hi ha bona fe si la persona que ha dut a terme la unió té la convicció que és propietària de la cosa i no tenia mitjans racionals per a suposar que aquesta pertanyia a una tercera persona.

Article 21. *Actuació de mala fe.*

1. Si la persona propietària de la cosa principal ha actuat de mala fe, la que és propietària de la cosa accessòria pot adquirir la cosa principal si n'abona el valor,

o bé pot obligar la persona propietària de la cosa principal a adquirir l'accessòria, abonant-ne el valor, i, en aquest darrer cas, amb la indemnització dels danys i perjudicis que correspongui.

2. Si la persona propietària de la cosa accessòria ha actuat de mala fe no té dret a ésser rescabada.

3. Si ambdues persones propietàries han actuat de mala fe, la propietat de la cosa queda atribuïda com si ambdues haguessin actuat de bona fe.

Article 22. *Unió voluntària o casual.*

1. Si s'uneixen dues o més coses per voluntat de les persones que en són les propietàries, o per voluntat d'una de sola, de bona fe, o d'una manera casual, i en resulta una d'indivisible i inseparable, la propietat correspon a les persones propietàries en comunitat ordinària, segons la proporció del valor de les coses unides.

2. Si les persones propietàries de la cosa resultant a què fa referència l'apartat 1 no volen continuar en comunitat ordinària, en correspon la propietat a aquella que hi tingui més participació, o, si aquesta no la vol, a qui en tingui menys, en tots els casos amb l'abonament de les quotes respectives. En el cas que cap de les dues persones no la vulgui, la cosa resultant s'ha de vendre en subhasta pública i ambdues persones s'han de repartir el preu que se n'hagi obtingut.

3. Si la unió a què fa referència l'apartat 1 es fa per voluntat d'una sola persona que actua de mala fe, aquesta perd la propietat de la cosa resultant i ha d'indemnitzar dels danys i perjudicis causats.

Article 23. *Utilització de materials d'altri.*

Qui, de bona fe, empra materials d'altri, totalment o parcialment, per a fer una cosa nova, els fa seus mitjançant el lliurament de materials de la mateixa espècie i qualitat i en la mateixa quantitat o mitjançant el pagament del valor d'aquests. Si la persona actua de mala fe ha d'indemnitzar, a més, dels danys i perjudicis causats.

TÍTOL II

Ocupació

Article 24. *Adquisició per ocupació.*

1. Per ocupació, sens perjudici del que estableixen els articles 25 i 26 i altres disposicions que els siguin aplicables per raó de la matèria, es poden adquirir:

a) Les coses mobles corporals que mai no han tingut propietari.

b) Les coses mobles corporals que, abandonades per la persona que n'és propietària, són susceptibles d'apropiació mitjançant un acte material.

c) Les coses mobles corporals perdudes, ocultes o presumiblement abandonades, respecte a les quals la persona que n'és propietària no ha formulat cap denúncia ni reclamació.

d) Els animals que poden ésser objecte de caça i pesca.

2. No es poden adquirir per ocupació:

a) Els objectes mobles sobre els quals hi ha algun element o indicatiu que permeti la identificació de la persona que n'és propietària.

b) Els títols valors, efectes i objectes dipositats en entitats bancàries o de crèdit.

Article 25. *Descoberta o troballa d'objectes de valor especial.*

1. Els objectes de valor especial que hagin romàs ocults la persona propietària dels quals sigui desconeguda pertanyen a la persona propietària de la finca en què es troben.

2. La persona que hagi trobat un objecte ocult d'especial valor té dret a rebre en metàl·lic una quantitat equivalent a la meitat del valor de l'objecte trobat.

3. La descoberta o troballa d'objectes de valor cultural, històric, arqueològic o artístic, o per raó de prospeccions o excavacions, es regeix per la legislació especial que hi sigui aplicable.

Article 26. *Objectes trobats.*

1. El trobament d'animals o objectes mobles corporals que, per les característiques, les possibilitats d'identificació, l'estat de conservació, la funció o la destinació econòmica respectiva, són habitualment posseïts per algú, comporta el deure de restituir-los a la persona que n'és propietària.

2. Si la persona propietària dels objectes o animals a què fa referència l'apartat 1 és desconeguda, se n'ha de comunicar el trobament a l'ajuntament del terme municipal on aquest s'ha produït, el qual ha de dipositar l'objecte o l'animal en l'establiment que determini, durant un termini de sis mesos, hi ha de donar la publicitat suficient i a més, ho ha de notificar a les autoritats o entitats públiques corresponents quan les característiques de l'objecte o l'animal trobats així ho requereixin.

3. Si ha transcorregut el termini establert per l'apartat 2 i la persona que és propietària de l'objecte o l'animal trobats no s'ha presentat:

a) L'objecte o l'animal es lliura a qui l'hagi trobat, amb el pagament previ de les despeses causades per la custòdia, la conservació i el lliurament.

b) En el cas que el valor establert per taxació de l'objecte o l'animal sigui superior a 2.000 euros, es ven en subhasta pública, a càrrec de l'ajuntament, i la persona que l'ha trobat té dret a rebre aquesta quantitat i, a més, una quarta part de l'excés que es pugui obtenir en la subhasta, i la resta queda a disposició de l'ajuntament. En el cas que el preu de la rematada no superi els 2.000 euros o si no s'ha fet l'adjudicació de l'objecte o l'animal, la persona que l'ha trobat té dret que aquesta quantitat li sigui lliurada, i ha d'abonar les despeses de la subhasta.

c) La persona propietària no té acció contra la que ha fet el trobament de bona fe ni contra la persona que n'ha estat adjudicatària per a reivindicar l'objecte o l'animal perdut.

4. Si, dins el termini establert per l'apartat 2, la persona propietària de l'objecte o l'animal trobats es presenta:

a) Se li ha de lliurar l'objecte o l'animal perduts, amb l'abonament previ de les despeses ocasionades per la custòdia, la conservació i el lliurament.

b) N'ha de pagar el 10% del valor a la persona que, actuant de bona fe, n'ha fet el trobament. En el cas que el valor sigui superior a 2.000 euros, el percentatge de l'excés es redueix al 4%.

5. El mateix dret establert per l'apartat 4.b correspon a la persona que, actuant de bona fe, ha trobat l'objecte o l'animal quan el restitueix directament a la persona que n'és propietària, llevat que, si escau, prefeixi la recompensa pública que aquesta persona hagi ofert.

6. El que estableix aquest article pel que fa als animals trobats s'ha d'entendre sens perjudici de la legislació especial en matèria de protecció dels animals.

Disposició final primera. Derogatòria.

Es deroga l'article 278 de la Compilació del dret civil de Catalunya.

Disposició final segona. Entrada en vigor.

Aquesta Llei entra en vigor al cap de tres mesos d'haver estat publicada al DOGC.

Per tant, ordeno que tots els ciutadans als quals sigui d'aplicació aquesta Llei cooperin al seu compliment i que els tribunals i les autoritats als quals pertoqui la facin complir.

Palau de la Generalitat, 31 de desembre de 2001.

JOSEP-DELFÍ GUÀRDIA I CANELA,
Conseller de Justícia

JORDI PUJOL,
President

(Publicada en el «Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya» número 3556, de 18 de gener de 2002)

2512 LLEI 26/2001, de 31 de desembre, de cooperació al desenvolupament. («BOE» 34, de 8-2-2002.)

EL PRESIDENT DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

Sia notori a tots els ciutadans que el Parlament de Catalunya ha aprovat i jo, en nom del Rei i d'acord amb el que estableix l'article 33.2 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, promulgo la següent Llei 26/2001, de 31 de desembre, de cooperació al desenvolupament.

PREÀMBUL

L'ajut al desenvolupament és un component fonamental de l'ordre i la cooperació internacionals dissenyats després de la Segona Guerra Mundial per assegurar l'estabilitat política i el benestar a tots els pobles del món. Després de cinquanta anys d'esforços els resultats són força diversos. D'una banda, l'avenç produït tant en termes de desenvolupament econòmic com de desenvolupament humà és innegable. D'altra banda, les bosses immenses de pobresa i privació, la ingovernabilitat de tants territoris i l'emergència de nous conflictes d'una crueltat esbalaidora, la continuada opressió per raons de sexe, raça o ètnia, cultura, religió o edat, l'amenaça d'insostenibilitat mediambiental dels models de desenvolupament i consum vigents i la desigualtat econòmica creixent, tant entre els països com a l'interior d'aquests, fan avui més necessari que mai relançar l'esforç internacional de cooperació al desenvolupament i solidaritat internacional, tot buscant un nou model de creixement que permeti l'eradicació de la pobresa i les causes que la generen.

Com diu l'Informe sobre desenvolupament humà del Programa de les Nacions Unides per al Desenvolupament (PNUD) per al 1999, no es poden negar els avenços produïts en les darreres dècades: el món en general ofereix avui moltes més oportunitats per a la gent que no oferia fa vint o cinquanta anys. Des del 1965 la mortalitat infantil s'ha reduït a més de la meitat i l'esperança de vida ha augmentat en una dècada. Als països en desenvolupament, la matriculació combinada en l'ensenyament primari i secundari s'ha duplicat i més i la proporció

d'infants en l'ensenyament primari ha passat de menys de la meitat a més de les tres quartes parts. La taxa d'alfabetització ha passat del 47% el 1970 al 72% el 1997.

Malgrat els progressos ressenyats, al món hi ha privacions i desigualtats immenses, especialment als països en desenvolupament, on més d'una quarta part dels quatre mil cinc-cents milions de persones que hi viuen no compta amb algunes de les opcions més bàsiques de la vida: sobreviure després dels quaranta anys i accedir als serveis públics i privats mínims. S'estima que mil tres-cents milions de persones viuen en la pobresa absoluta, amb un ingrés inferior a un dòlar diari. Aquestes privacions i desigualtats es podrien agreujar per la forma ràpida i desequilibrada com es produeix la globalització. Les diferències d'ingressos entre la gent i els països més pobres i més rics continuen augmentant seguint una tendència de fa dos segles que cal trencar: el 1960 el 20% més ric de la població mundial tenia trenta vegades l'ingrés del 20% més pobre; el 1997 la diferència havia augmentat a setanta-quatre vegades. La globalització pot produir, així, no sols integració econòmica, sinó també fragmentació i marginació social. La desigualtat unida al canvi sobtat en l'economia i en les pautes culturals i de comportament planteja noves amenaces a la seguretat humana: atur i marginació, criminalitat internacional, sida i noves epidèmies, inseguretat dels mercats financers, reescalfament de l'atmosfera. Davant aquests vells i nous reptes cal un esforç més gran i renovat de cooperació internacional, que haurà d'ésser protagonitzat ja no sols pels governs, sinó també pels organismes internacionals, les comunitats, les associacions, les organitzacions no governamentals per al desenvolupament, les empreses i altres agents de cooperació, tots els quals han d'integrar una veritable comunitat internacional per al desenvolupament.

Catalunya ha de millorar també la seva responsabilitat en la construcció d'una comunitat internacional més segura, justa, rica i solidària. Avui no es pot construir un projecte nacional creïble ni una societat democràtica avançada sense participar activament i decididament en la construcció d'un ordre internacional més just i solidari. La pau, la llibertat, la dignitat de la persona, el treball, la justícia i el respecte al pluralisme són valors que fonamenten la convivència i el progrés. Aquests valors s'han de projectar internacionalment per mitjà de les iniciatives de cooperació i solidaritat internacionals de la comunitat catalana per al desenvolupament, integrada per un teixit vibrant d'agents de cooperació l'acció dels quals ha d'ésser reconeguda, impulsada i complementada per l'activitat de la Generalitat i dels ens locals de Catalunya. En aquest sentit, aquesta Llei reflecteix la voluntat de contribuir des de Catalunya al compliment dels compromisos assumits pels països desenvolupats, en el marc de les Nacions Unides, de destinar el 0,7% del producte interior brut al desenvolupament dels països i els pobles en desenvolupament.

En el context institucional actual, el compromís per la solidaritat i el desenvolupament s'expressa, d'una banda, en la contribució fiscal dels catalans als pressupostos de l'Estat espanyol aplicats a aquests àmbits. Això no ha tret, d'altra banda, que, des de la recuperació de la democràcia, tant la Generalitat com els ens locals hagin desplegat gradualment polítiques de cooperació que expressen la voluntat cívica de fer una Catalunya més solidària i oberta als problemes globals actuals. L'experiència guanyada i els avenços fets són notoris. En aquest sentit, la cooperació oficial descentralitzada impulsada a Catalunya i des de Catalunya ha estat positivament valorada en l'informe del Comitè d'Ajut al Desenvolupament (CAD) de l'Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic (OCDE) de l'any 1998.